

**Posudek bakalářské práce Lucie Popelové s názvem
Koncept celoživotního učení**

Posuzovanou diplomovou prací lze již na úvod posudku hodnotit jako celkově podařenou a přínosnou. Autorka se v ní zabývá tématem, které je v dnešní společnosti sice vysoce frekventované, bohužel však i často nesprávně pochopené a zařazované do nesprávného kontextu. Práce má rozsah 56 textových stran + 6 stran příloh a je rozdělena do 4 samostatných kapitol, Úvodu a Závěru. Soupis bibliografických citací obsahuje 32 pramenů, z toho 5 cizojazyčných. Doplnková Bibliografie pak uvádí další 4 tituly, z toho 2 cizojazyčné. Jedná se literaturu velice solidní odborné úrovně a autorka v celém textu prokazuje svou schopnost korektně s těmito prameny pracovat a citlivě vybírat vhodné informace. Ze stylistického hlediska je práce vypracována pečlivě a zodpovědně a je až na výjimky (občasný překlep, např. str. 5, nejednotné pojmenování města Hamburk-Hamburg apod.) prosta formálních pochybení. Kladem je i čtivý a přístupný styl výkladu, který nicméně zachovává veškeré formální náležitosti.

Volba takto rozsáhlého tématu nabízí hned několik možností jeho uchopení a zpracování. Autorka zvolila cestu historické sondy spojené s kritikou reálné implementace konceptu CU, což se ve výsledku ukázalo jako šťastné řešení. Práce je rozdělena do tří hlavních částí, které se zabývají jednotlivými vybranými aspekty problému: historií konceptu CU, analýzou současného stavu a rozbořem situace v ČR.

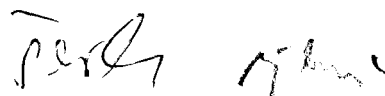
V první kapitole autorka sice poměrně stručně, nicméně hutně a komplexně nastiňuje vývoj konceptu CU, včetně sociokulturních, politických a ekonomických souvislostí. Zajímavé je např. srovnání konceptu CU s myšlenkami J. A. Komenského, formálně sice velmi podobnými, ideově však naprosto rozdílnými. Pravdou sice je, že text má v těchto pasáží výrazný charakter kompilace, ovšem vzhledem k tématu je to zcela pochopitelné. Druhá kapitola je již věnována podrobnější analýze myšlenky CU, včetně velmi zajímavé identifikace rozdílů v chápání úlohy vzdělávání v 80-tých a 90-tých letech. Co ovšem měla autorka na mysli vyjádřením, že informální učení dnes : „... na scéně pravděpodobně úplně chybí...“ (str. 27), to mi zůstává záhadou.

Za jedno z hlavních těžišť práce považuji především kapitoly 3.2 a 3.3, věnované popisu současné situace v ČR. Za pomoci relevantních dokumentů, analýz a statistických údajů se autorce podařilo celkem věrně zachytit většinu pozitivních i negativních aspektů aplikace konceptu CU v našich podmínkách a ani příliš nevadí, že ve svém výkladu zůstala u pouhé deskripce. Naopak podrobný a velmi přínosný je rozbor dopadu relativně nového zákona 179/2006, včetně identifikace jeho nedostatků a mantinelů.

Poslední kapitola se na spíše teoretické bázi věnuje možnostem konceptu celoživotního učení jako prostředku (nejen) sociální změny, kdy je majoritní pozornost je věnována především selekční a alokační funkci vzdělávání. Škoda jen, že zde autorka nenabízí žádná konkrétní východiska a řešení. V Příloze se pak objevuje sice rozšířené, nicméně ne příliš vhodné zařazení segmentu vzdělávání seniorů do škatulky „zájmové vzdělávání“.

Z celého textu je zřejmé, že autorka se v dané problematice velmi dobře orientuje. K této práci nemám z formálního ani odborného pohledu žádné zásadní připomínky. Domnívám se, že ji lze považovat za celkově velmi zdařilou a vyhovující, a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 30. srpna 2008

PhDr. Michal Šerák, Ph.D.